

kafiye olmamakla birlikte kulağa hoş gelmeyecek kadar bozuk da değildir. Fikirlerinde olduğu gibi şiirlerinde de şekil ve muhteva bakımından geniş bir hürriyet havası hâkimdir. Klasik Doğu edebiyatında mesneviler dışındaki türlerde beyit hâkimiyeti vardır. Bir beytin diğer beyitle anlam ilgisi yoktur. Gazelin belli bir beyit sayısı vardır. Mevlânâ'nın her şiiri ise bir bütündür. İlk beyitte hangi fikri ele almışsa son beyte kadar o fikri işler. Beyit sayısı da belirsizdir; üç dört beyitlik gazellerinin yanı sıra âdetâ bir kaside niteliğini taşıyan doksan beyitlik gazellere de rastlanır. İran'ın ünlü edebiyat tenkitçilerinden Alî-i Deştî, *Seyrî der Dîvân-ı Şems* (Tahran 1337 hş.) adlı eserinde bu hususlar üzerinde ayrıntılı olarak durmuştur.

Döneminin bütün bilgilerini kavramış, Hint-İran, Yunan-Roma mitolojisini bilen, yeri gelince âyet ve hadislerden faydalanan bir bilgin olan Mevlânâ'nın şiirlerinde halk unsurlarının önemli bir yeri vardır. Türk atasözleri, gelenekler, töreler, halk deyimleri, halk inançları, eski devirlerin kanaatleri, köyler, şehirler ve sokaktaki delilere taş atan çocuklardan rüşvet yiyen kadırlara kadar çok geniş bir sosyal çevre divanın panoramasını belirler.

Şems'in ona Mütenebbî divanını okumasını yasaklaması, Mevlânâ'nın Arap edebiyatı ile ne kadar yakından meşgul olduğunu gösterir. Onun İran edebiyatını bütün incelikleriyle bildiği şüphesizdir. Şiirleri arasında Rûdekî'yi, Minûçihri'yi, Nâsir-ı Hüsrev'i, hatta Hayyâm'ı, özellikle Senâi ve Attâr'ı hatırlatanlar vardır.

Çok geniş bir hacme sahip olduğundan *Dîvân-ı Kebîr* adı verilen esere, şiirlerde genellikle Şems, Sems-i Tebrîzî mahlasları kullanıldığından *Dîvân-ı Şems* veya *Dîvân-ı Şems-i Tebrîzî* adı da verilmiştir. *Dîvân*'ın yazma nüshaları 30.000 beyit ile 50.000 beyit arasında değişir. Asıl muteber nüshaları 43.000 beyitten fazladır. Bu nüshalarda şiirler bahirlere göre sıralanmış, ayrıca her bahirdeki şiirler kafiyelerine göre alfabe sırasına konulmuştur (yazma nüshaları için bk. H. Ritter, s. 144-155). *Dîvân-ı Kebîr*'in beyit sayısı eski basımlarında 30.000 ile 50.000 arasında değişir (Karatay, s. 33 vd.). Eserin bazı basımları ile yazma nüshalarında Sultan Veled, Cemâleddîn-i İsfahânî, Enverî, Şems-i Tâbesî ve Şems-i Meşriki'nin gazellerine de rastlanır. *Dî-*

vân'daki rubâiler genellikle ayrı bir eser olarak derlenmiştir.

Dîvân-ı Kebîr'in ilmi neşri Bedüzzaman Fîrûzanfer tarafından, dokuz eski yazma nüshasından faydalanılmak suretiyle *Külliyât-ı Şems yâ Dîvân-ı Kebîr* (I-VIII, Tahran 1336-1345 hş.) adıyla yapılmıştır. Bu neşrin ilk altı cildinde şiirler, bahirlerine bakılmaksızın klasik divanlardaki tertip üzere kafiyelerine göre alfabe sırasına konulmuştur. 3229 gazel ve terkibibend ihtiva eden bu neşrin VII. cildi nâdir kelimeleri açıklayan sözlük ile âyet, hadis, kişi adları, kabile adları, fırka adları, kitap adları, açıklama, düzeltme ve fihristlerden meydana gelir. VIII. cilt rubâilere ayrılmış olup 1765 rubâi ihtiva eder. B. Fîrûzanfer'in neşri esas alınarak *Dîvân-ı Kebîr*'in İran'da çeşitli baskıları yapılmıştır (nşr. Pervîz Babâyî, Tahran 1371 hş.).

Reynold A. Nicholson ilk defa İngilizce'ye çevirdiği kırk sekiz gazeli metinleriyle birlikte *Selected Poems from the Divan Shams-i Tabriz* (Cambridge 1898) adıyla yayımlamıştır. Mithat Bahari Beytur, İranlı şair ve tezkire yazarı Rızâ Kulî Hidâyet Han'ın *Dîvân-ı Kebîr*'den yaptığı ve *Dîvân-ı Şemsü'l-hakâyık* (Tebriz 1280) adını verdiği üç ciltlik antolojiyi *Dîvân-ı Kebîr'den Seçme Şiirler* adıyla Türkçe'ye tercüme etmiştir (I-III, İstanbul 1944). Abdülbaki Gölpınarlı eserden seçip tercüme ettiği 282 gazeli çeşitli konu başlıklarına ayırarak *Dîvân-ı Kebîr, Gül-deste* adıyla yayımlamıştır (İstanbul 1955). Abdülbaki Gölpınarlı, daha sonra Konya Mevlânâ Müzesi'ndeki 1 Rebiülevvel 770'te (14 Ekim 1368) istinsahı tamamlanmış iki ciltlik nüshayı esas alarak tercüme etmiştir (*Dîvân-ı Kebîr*, I-VII, İstanbul 1957-1974). Bu tercüme yazma nüshanın düzenine uyularak bahir sırasına göre yapılmıştır.

Dîvân-ı Kebîr'deki rubâiler Türkiye'de ilk olarak Veled Çelebi tarafından yayımlanmış (*Rubâiyyât-ı Hazret-i Mevlâna*, İstanbul 1314), 1942 rubâi ihtiva eden bu eseri M. Nuri Gençosman *Mevlâna'nın Rubailer I-II* adıyla Türkçe'ye tercüme etmiştir (İstanbul 1965). Hasan Âli Yücel 167 rubâinin tercümesini, Farsça'ları da Latin harfleriyle yazılmış olarak *Seçme Rubailer* adıyla yayımlamıştır (İstanbul 1932). Âsaf Hâlet Çelebi'nin kendi el yazısıyla metin ve tercümesini ihtiva eden 276 rubâi *Mevlâna'nın Rubailer* adıyla neşredilmiştir (İstanbul 1939). Abdülbaki Gölpınarlı 210 rubâiyi *Seçme Ruba-*

iler adıyla yayımlamış (İstanbul 1945), daha sonra *Dîvân-ı Kebîr* tercümesine esas aldığı nüshanın sonunda bulunan 1765 rubâiyi *Rubâiler* adıyla tercüme etmiştir (İstanbul 1964). Rubâiler son olarak Şefik Can tarafından tercüme edilmiştir (*H. Mevlânâ'nın Rubailer*, I-II, İstanbul 1991). 2217 rubâi ihtiva eden bu tercümede rubâilerin Farsça metinleri de yer almaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Mevlânâ, *Dîvân-ı Kebîr* (trc. Abdülbaki Gölpınarlı), İstanbul 1957, I, Önsöz, s. V-XV; a.mlf., *Fîhi mâ fih* (nşr. Bedüzzaman Fîrûzanfer), Tahran 1330 hş., s. 74-75; a.mlf., *Külliyât-ı Şems yâ Dîvân-ı Kebîr* (nşr. Bedüzzaman Fîrûzanfer), Tahran 1336 hş., I, nâşirin mukaddimesi, s. A-YV; Eflâkî, *Menâkıbü'l-ârifin*, II, 740; Alî-i Deştî, *Seyrî der Dîvân-ı Şems*, Tahran 1337 hş.; Sipehsâlâr, *Risâle der Ahvâl-i Celâleddin-i Mevlevî* (nşr. Saîd Nefisî), Tahran 1325 hş., s. 68-70; a.mlf., *Zindegânâme-i Mevlânâ Celâleddin-i Mevlevî* (nşr. Saîd Nefisî), Tahran 1325 hş., s. 70; Bedüzzaman Fîrûzanfer, *Risâle der Tahkîk-i Ahvâl ü Zindegânâ-yi Mevlânâ Celâleddin Muhammed Meşhûr be Mevlevî*, Tahran 1354 hş., s. 148-156; Karatay, *Farsça Basmalar*, s. 33 vd.; Abdülbaki Gölpınarlı, *Mevlânâ Celâleddin*, İstanbul 1952, s. 267-268; H. Ritter, "Philologika", *Oriens*, XI (1958), s. 144-155; DMF, II, 2256.

TAHSİN YAZICI

DİVÂN-ı MEZÂLİM

(bk. MEZÂLİM).

DİVAN RAKAMLARI

İslâm devletlerinde, özellikle İlhanlılar ve Osmanlılar'da maliye ile ilgili hesapları tutmak için kullanılan bir tür şifre rakamlara verilen ad.

Erkâm-ı divâniyye, siyâkat-i Arabî, rukm-siyâk veya siyâk, siyâkat rakamları adlarıyla da anılmakta olup rakamların okunuşlarının doğrudan doğruya kısaltılmış ve stilize edilmiş yazı ile yazılması esasına dayanır. Öğrenilmesi ve okunması özel bir bilgi gerektirecek niteliğe sahip olan ve gizliliğin esas olduğu maliye ile ilgili muhasebe kayıtlarında kullanılan bu tür rakamların ne zaman ve nasıl ortaya çıktığı kesin olarak bilinmemekle birlikte rakamların harflerle karşılanması usulü Roma dönemine kadar çıkar.

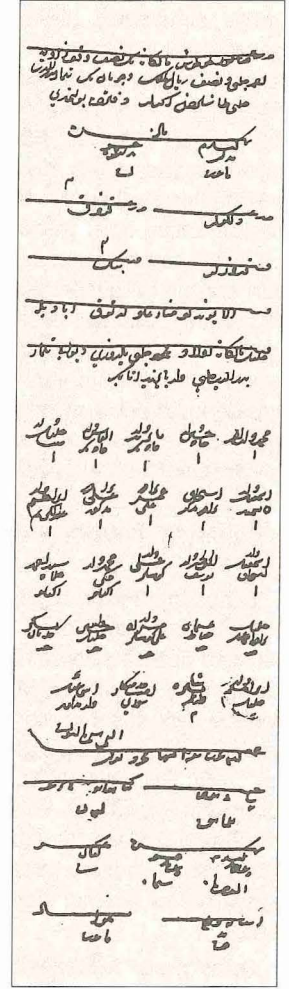
Bugün Türkiye'de ve Batı dünyasında kullanılan rakamlar "Arap rakamları", Araplar'ın kullandığı rakamlar ise "Hint rakamları"dır. Sıfırın kullanıldığı bu rakamlarda onlar, yüzler gibi basamaklar

türetilerek hesap işleri oldukça kolaylaştırılmıştı. Kara tahta ve tebeşirin bilinmediği, kâğıdın da çok değerli olduğu dönemlerde bir tabla içine veya "taht" denilen bir tahta üzerine ince kum dökülerek işlem yapıldığından bu rakamlar "gubâr rakamları" olarak anılırdı. Roma'da olduğu gibi harflere sayı değerleri verilerek suretiyle de rakam yazılabiliyordu. Bu şekilde "cümel-i kebîr" tablosu esasına göre 1000'e kadar yazmak mümkündü. Cümel rakamları ise zîc denilen astronomik tablolarda kullanılırdı. Zamanla rakam ve rakam cümlesi yazıyla ifade edilmeye başlandı ve divan rakamları ortaya çıktı. Bunlar, rakamların doğrudan doğruya eksiksiz bir şekilde yazıyla ifadesi değil kısaltılmış ve formül haline sokulmuş rakam veya rakam cümleleri şeklindeydi. Sonradan ortaya çıkan ve yine maliye kayıtlarını tutmakta kullanılan bir yazı türü olan siyâkatla birlikte yer alınca da buna siyâkat rakamları denildi. Nitekim devrin düz Memlûk yazısıyla düzenlenen tereke ile ilgili 796 (1394) tarihli bir belgede eşya değerleri divan rakamlarıyla gösterilmişti (Kâmil Cemîl Aselî, II, 162-163). Çoğunlukla noktasız, köşeli ve zor okunacak bir şekle sahip olup divanda özellikle defterdara bağlı kalemlerde muhasebe kayıtlarında kullanılan bir çeşit sûs görünümündeki siyâkat yazısı, şekil itibarıyla kısaltılmış olarak rakamların yazılışına da esas oldu.

Divan rakamlarının İslâm dünyasında kullanılışının Câhiliye devrine kadar gittiği belirtilir. Bu bilgi rakamların yazı ile gösterilmesi usulü için doğru ise de divan rakamları kısaltılmış bir yazı oldu-

ğundan bu son şeklin ne zamandan itibaren kullanılmaya başlandığı henüz kesinlik kazanmış değildir. Öte yandan İslâmîyet'in ilk dönemlerinde divan kurumunun kabulü ile divan rakamlarının tutulan kayıtlarda kullanıldığı rivayet edilir. Ancak bu atâ, rızk ve cünd divanlarında Arapça'nın kullanılması durumunda mümkün olabilir. Bilindiği gibi Abdülmelik b. Mervân devrine kadar divan kayıtları yerine göre Pehlevîce veya Rumca tutulmaktaydı. Diğer taraftan İran sahasında kurulan devletlerde bu rakamların kullanıldığı söylenebilir. Moğollar'ın siyâkat rakamlarını kullandıkları, bazıları bugüne ulaşan belgelerden anlaşılmaktadır.

Bu rakamlar Moğol hâkimiyetinin yayıldığı yerlerde de yaygın olarak kullanılmıştır. Nitekim Hindistan'ın, Osmanlı tahrir kayıtlarına benzer tarzda XIX. yüzyıla ait siyâkat yazı ve rakamlarının bulunduğu bilinmektedir. Büyük Selçuklular vasıtasıyla Anadolu'ya girdiği anlaşılan bu rakamlar Anadolu Selçuklu Devleti'ne ait bazı sikkelerde de görülür. Bunların tarihleri kısmen siyâkat rakamları ile yazılıdır (İsmâil Galib, s. 4). Yaygın olarak bu rakamları uygulayan İlhanlılar'da da devlet muhasebesini anlatan ve döneminin otantik belgelerinden örnekleri içine alan eserler vardır. Bu eserler, Ali Felek Alâ-i Tebrîzî'nin (ö. 706/1306) Vezir Muhammed b. Tâceddin Ali es-Sâvecî'nin oğluna istifâ (defterdarlık ve devlet muhasebesi) sanatını öğretmek üzere yazdığı *Sa'âdetnâme fi't-teressül ve kavâ'idü'd-defter* ile Abdullah b. Muhammed b. Kiyâ el-Mâzenderânî'nin *Kitâb fi'l-hisâb* ve *Risâle-i Felekiyye*

Divanî
rakamların
kullanıldığı
1455 tarihli
Tokat
Tahrir
Defteri'nden
bir sayfa
(BA, TD,
nr. 2, s. 321)

adlı kitaplarıdır. Bunların ilki teressül (ki-tâbet) sanatı ile ilgili bir giriş ve istifâ için gerekli bilgileri veren bir bölümden ibarettir. Diğer ise otantik belgelerle desteklenmiş bir devlet muhasebesi öğretimi kitabıdır (Zeki Velîdî, s. 3, 14, 31). Siyâkatten söz etmekle yetinen bir diğer eski hesap kitabı, Uluğ Bey kitaplığı için Cemşîd b. Mes'ûd b. Mahmûd el-Kâşî'nin hazırladığı *Miftâhu'l-hisâb*'dir. Yazar, bayağı ve ondalık kesirler dışında "ehlû's-siyâk", "erbâb-ı muâmelât" ve "âmmetü'l-enâm"ın kullandığı dirhem, dânek, kırat gibi kesirlerden söz eder.

Sa'âdetnâme ile *Risâle-i Felekiyye*, siyâkati bilen ve uzmanlaşmak isteyen kimselere hitap eden eserler olup kayıtları ve rakamları bu konuda eğitilmiş kimseye göredir. Hesap ve defter usulünün İlhanlı-Selçuklu kanalından intikal ettiği bilinen Osmanlılar'da ise II. Bayezid devrinde defterdar kâtiplerinden olduğu anlaşılan Mehmed b. Atmaca'nın *Mecmau'l-kavâid*'i, "ilm-i hisâb ve ki-tâbet-i erkâm ve tertîb-i muhâsebe" ko-

100.000.000 bin kere yüz binler	10.000.000 yüz kere yüz binler	1.000.000 on kere yüz binler	Yüz binler	on binler	binler	Yüzler	onlar	birler	
واحد 1	عاش 10	مئة 100	الف 1000	عش 10000	الف 100000	عاش 1000000	عاش 10000000	عاش 100000000	واحد 1
اثنان 2	عش 20	مئة 200	الف 2000	عش 20000	الف 200000	عاش 2000000	عاش 20000000	عاش 200000000	اثنان 2
ثلاثة 3	عش 30	مئة 300	الف 3000	عش 30000	الف 300000	عاش 3000000	عاش 30000000	عاش 300000000	ثلاثة 3
اربعة 4	عش 40	مئة 400	الف 4000	عش 40000	الف 400000	عاش 4000000	عاش 40000000	عاش 400000000	اربعة 4
خمسة 5	عش 50	مئة 500	الف 5000	عش 50000	الف 500000	عاش 5000000	عاش 50000000	عاش 500000000	خمسة 5
ستة 6	عش 60	مئة 600	الف 6000	عش 60000	الف 600000	عاش 6000000	عاش 60000000	عاش 600000000	ستة 6
سبعة 7	عش 70	مئة 700	الف 7000	عش 70000	الف 700000	عاش 7000000	عاش 70000000	عاش 700000000	سبعة 7
ثمانية 8	عش 80	مئة 800	الف 8000	عش 80000	الف 800000	عاش 8000000	عاش 80000000	عاش 800000000	ثمانية 8
تسع 9	عش 90	مئة 900	الف 9000	عش 90000	الف 900000	عاش 9000000	عاش 90000000	عاش 900000000	تسع 9

حاشية ما فوق مائة من مائة
5/14.4.73.229,5

Divan
rakamlarını
basamaklara
göre
gösteren
tablo

nusunda müşâhere* kâtibî Yûsuf b. Mehmed'in *Risâle-i Ken'âniyye*'si ve Kanûnî Sultan Süleyman devrinde Matrakçı Nasuh'un *Umdetü'l-hisâb*'ı divan kâtiplerine divan rakamlarını öğretme amacını taşır. Bunlarda rakamlar hakkında bilgi ve bu rakamların tabloları yer alır.

Divan rakamlarını öğrenmek için Arapça sayıları ve bazı işaretleri bilmek yeterlidir. Diğer rakam çeşitlerinde olduğu gibi divan rakamlarında da ilk dokuz rakama ait işaretlerden diğer basamaklardaki rakamlar türetilmektedir. Rakam cümlesi yazılırken birlerden sonraki basamakları türetmek ve birleştirme kolaylığını sağlamak için birler basamağı rakamları iki türlü yazılır. Yerine göre bunların biri veya diğeri kullanılır. Onlar basamağı, birleri gösteren işaretlerin sonlarına sola doğru dönük bir kanat ilâvesiyle yapılır. On binleri göstermek üzere birler işaretlerinin sonuna Arapça "nun" harfi gibi bir işaret eklemek gerekir. İkili çoğul rakamların (20, 200 ve 2000) imlâsına sadık kalmaya çalışılırdı. Yalnız yirmi anlamına gelen "işrîn" sözünün ortada kalan harfleri çizgi haline gelmiştir. 100 işareti Arapça 100'ün karşılığı olan "mie"nin (مائة) ilk hecesiyle temsil edilir. 1000 anlamına gelen "elf" (الف) ise aynen korunmuştur. 2000'i gösteren işaret "elfey"dir (الفي). Arapça sayı saymada iki basamaklı rakamların okunuşundaki sıraya (birler, sonra onlar) yazılırken de uyulur. On binler için de aynı durum geçerlidir. Divan rakamlarında milyon ve katları "kere" ifadesi ilâvesiyle (on kere 100.000) ve bunun katlarıyla gösterilir. Kere yerine "merre" kelimesi yazıldığı gibi "yûk" veya bunun Arapça'sı olan "himl" de kullanılır. Bu son iki kelime 100.000 anlamına gelmekteydi. Yarım ise rakam cümlesindeki birler basamağının altına konan (½) şeklindeki bir işaretle gösterilir.

Bu rakamlar Osmanlı maliyesinde uzun süre muâmelâtta ve muhasebe defterlerinde kullanıldı. Osmanlılar'da da sadece bu rakamlarla tutulan rûznâme, muhasebe defterleri olduğu gibi her iki rakamın birlikte yer aldığı kayıtlara da rastlanmaktadır. Bu durum hesapların sıhhati, rakamların doğruluğu açısından önemliydi. Hatta bazan bunlarla da yetinilmez, düz ve okunaklı yazı ile rakamların okunuşları aynen yazılırdı. Muhasebe kalemleri dışında tahrir defterlerinde sık olmamakla birlikte bu rakamların kullanıldığı dikkati çekmektedir.

Divan rakamlarının maliyede kullanılması Tanzimat dönemine kadar sürdü. Bu rakamların Sadrazam Mustafa Reşid Paşa tarafından kaldırıldığı yazılmaktaysa da bunun II. Mahmud devrinde hemen hemen terkedilmiş olduğu belirtilmektedir (Elker, s. 13).

BİBLİYOGRAFYA :

Ali Felek Âlâ-i Tebrîzî, *Sa'âdetnâme fi't-teressül ve kavâ'idü'd-defter*, Süleymaniye Ktp., Ayasofya, nr. 4190; a.mlf., a.e., Konya Yusuf Ağa Ktp., nr. 1756; Muhammed b. Kiyâ el-Mâzenderânî, *Risâle-i Felekiyye* (nşr. W. Hinz), Wiesbaden 1952, tür.yer.; Mehmed b. Atmaca, *Mecmau'l-kavâid*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 3176; Yûsuf b. Mehmed, *Risâle-i Ken'âniyye*, Süleymaniye Ktp., Şehid Ali Paşa, nr. 1979, vr. 3^b-4^a, 4^b-5^a; Cemşid b. Mes'ûd el-Kâşî, *Miftâhu'l-hisâb*, Süleymaniye Ktp., Şehid Ali Paşa, nr. 1977, vr. 10^a-b; Matrakçı Nasuh, *Umdetü'l-hisâb*, Süleymaniye Ktp., Şehid Ali Paşa, nr. 1987, vr. 5^a-b; İsmâil Galib, *Takvîm-i Meskûkât-ı Selcûkiyye*, İstanbul 1309, s. 4; Hüseyin Kâzımzâde, *Les Chiffres siyâk et la comptabilité persane, essai sur l'administration de la Perse*, Paris 1913; L. Fekete, *Die Siyaqat Schrift in der Türkischen Finanzverwaltung*, Budapest 1955, I-II, tür.yer.; Salâhaddin Elker, *Divan Rakamları*, Ankara 1953; Dündar Günday, *Arşiv Belgelerinde Siyaqat Yazısı Özelilikleri ve Divan Rakamları*, Ankara 1974; Kâmil Cemil Aselî, *Vesâ'îku Mağdisiyye tarihîyye*, Beyrut 1985, II, 158-163; A. Zeki Velîdî [Togan], "Moğollar Devrinde Anadolu'nun İktisâdî Vaziyeti", *THİT*, I (1931), s. 3, 14, 31.

HALİL SAHİLLİOĞLU

DİVÂN-ı ŞEMS-i TEBRİZİ

(bk. DİVÂN-ı KEBİR).

DİVANE

(ديوانه)

İlâhî aşkın etkisiyle hayrete düşen,
şaşırp kalan anlamında
bir tasavvuf terimi
(bk. BEHLÛL; MECZUP).

DİVANE MEHMED ÇELEBİ

(ö. 951/1544'ten sonra)

Mevlevîliğin yayılmasında
önemli rol oynayan
Mevlevî şeyhi ve divan şairi.

XV. yüzyılın ikinci yarısında Karahisar'da (Afyon) doğdu. Müridlerinden Şâhidî İbrâhim Dede'nin (ö. 957/1550) *Gülşen-i Esrâr* adlı eserinin sonunda yer alan menkıbelerle karışık hâtıraları, onun şahsiyeti hakkında orijinal bilgiler vermekle birlikte bu bilgiler biyografisinin tesbitinde yetersiz kalmaktadır. Onunla ilgili ikinci kaynak durumunda olan Sâkıb Dede'nin (ö. 1148/1735) *Sefîne-i Mevleviyye*'sindeki bilgiler de oldukça karışıktır. Sâkıb Dede'ye göre Divane Mehmed Çelebi, Mevlânâ'nın oğlu Sultan Veled'in kızı Mutahhara Hatun ile evlenen Süleyman Şah'ın torununun oğludur. Mutahhara Hatun'un Hızır ve İlyas adlı iki çocuğu olmuştur. Divane Mehmed Çelebi'nin babası Bâlî Çelebi (Abâpûş-i Velî, ö. 890/1485) Hızır Paşa'nın oğludur. Ancak Mevlevîlik tarihinin muteber eseri Eflâkî'nin *Menâkıbü'l-ârifin*'inde Sultan Veled'in torunları Hızır ve İlyas'ın ad-

Matrakçı
Nasuh'un
*Umdetü'l-
hisâb* adlı
eserinde
divan
rakamları
basamaklarını
gösteren
iki sayfa
(Süleymaniye Ktp.,
Şehid
Ali Paşa,
nr. 1987, vr. 5^a-b)

